

Нечиста сила

Іван Сочивець

Давненько це було. Чоловік їде з ярмарки. Їде й радіє, бо добре телицю продав і собі накупив, чого тільки треба. Уже ось і Козероги. До свого села кілометрів з десять лишилося. Тільки спека – дихати нічим.

"Скупаюся", – подумав чоловік. Зупинив коней на обочині дороги, роздягнувся геть-чисто та й поліз у воду.

Тільки-но встиг відійти від берега, аж чує, щось гуде на шляху. Оглянувся – грузовик куряву зняв. А коні полохливі. Як зірвуться з місця, як заторохтять возом.

– Тпру! Тпру! – закричав чоловік і, вискочивши з води, подався навздогін.

Але коні, звернувши зі шляху, помчали через поля прямісінько до чужого села. Уже й не видно їх.

Біжить по сліду чоловік голий-голісінький, а в полі люди працюють. Хто розігнеться, побачить, то тільки заверещить та й, що є духу, тікає.

– Нечиста сила з озера вискочила! – репетують перелякані.

– Яка там нечиста сила, – уговтують переляканих розсудливі. – Видно, божевільний з лікарні втік.

А чоловік того не чує, біжить, висолопивши язика. Коні, він знає, не пропадуть, а ось штани з воза загубляться: біда. Там у кишені гроші за телицю. Та й покупки з воза можуть розтруситися.

Влетів у село, та схаменувся: як же на люди показатися? Став біля першого ж двору, затулився руками, а голову через огорожу вистромив.

– Тітко! – побачив він жінку біля хати, – продайте штани. Хоч які-небудь.

– А ти що за один? – поцікавилася тітка.

– Приїжджий, – видавив із себе чоловік.

– Нема в мене мужиків у домі, то й штанів нема, – відповіла тітка.

– То хоч спідницю продайте, а краще позичте. На якусь годину, – благав чоловік.

Жінка засміялася, покрутила пальцем біля скромні і мовила іронічно:

– А може, тобі фартух дати?

– Дайте, тіточко, дайте! – зрадів чоловік.

Тітка таки змилювалась, знайшла старенький фартух та й несе чужому дивакові. Підійшла до штахет та як глянула – та так і присіла, ніби підкошена.

– Чортяка. Серед білого дня явився, – прохрипіла і випустила з рук фартух.

Це і врятувало чоловіка. Сяк-так прикрившись, він добрався до центру села. А там люди тримали його коней. По тому, що було на возі, вони догадалися, в яку халепу потрапила людина. Хто сміявся, хто співчував, а чоловік одне благав:

– Ви ж хоч нікому з Лебедівки не розкажуйте про цей випадок. Бо земляки проходу не даватимуть.

Люди поклялися, що мовчатимуть. Аж, видно, хтось-таки не втерпів. Бо в Лебедівці

про цю пригоду і досі знають всі. Від старого до малого.